

Búzás Huba

Bál a bordélyban

ne is tagadd, unod „*bel canto*”-k muzsikáját
– vad kéjre vágysz – két szívroham közt boldogan
egy szélütés? teremtés napja jár át:
e csillagtáj homokján megfogon
hörögve hangod ~ ezredik
tánc ~ mintha égbe várnád

elméd holtágait (umtattáznak sokan)
a kezdet és a vég ölelkezik
fényévnnyire a fügefáktól...
gejzír-vizekben reggelig
fetrengve fő a távol,

két szívroham közt boldogan
dal zsuhatagja jár át...
lassanként átszítál a párafátyol:
– ki vagy? – a babazsúr karátyol

Amíg lefő a kávé

dereng a csend... fönn, föntebb gondoknál, motyóknál
paranoiánkat – pár vonás – leskiccelem
– homálya mélyén némi fény motoszkál ~
köröm-lerágva – bűnöm? szégyenem?
sisterek ajka hajnalán –
mert mintha elosonnál,

elillan szellemed, a szó, nem ih lelem...
torkomba csorgasd pelikán-anyám
piros kiáltásod – még! – vad sikk
inni a véredből... na, lám,
kortyollak, mint a vaksik:

ím' ih lelem, leskiccelem
– akár a fény motoszkál –
tébolygó napjaimat éj-szakadtig,
mikor már minden végvonaglik

Éjféli hadgyakorlat

üvöltő férfiak – pár zászlóaljnyi démon –
acélsisakban dörmögik derékövig
– árgyéusát! – süppedten áradékon,
gépágyukkal az élő tájt lövik
s a béka-kórus halk, fonák,
a lábnyom is sekély nyom...

rikácsok, rémlelők, riadt rihiröhik,
véresre marcangolt vad marconák:
roham! hurrá! meg heuréka
– rettegve mintha mondanák
e zümmögésbe néha

vagy dörmögik derékövig
süppedten áradékon:
a százezernyi szúnyog - brúg a béka -
az élet győztes hordaléka

Lányok a tus alatt

bozótharcos lelkünket újra föl ne dúlja
hullámtörés - még mormolom - mily csöcs-orom
vulkánok fátyolfelhő fődte kúpja
– szájatátott ámulat hajdankoron ~
s a forró égövi öböl...
a tajték körbe futja,

ajkaktól ajkakig tucatnyi pomponon
kinyílt orchideák, míg özönöl
bódító balzsamos fuvallat
a fűszerszigetek felől...
ördög veri a talpat

és mormolom: mily csöcs-orom
habfelhő fődte kúpja,
titokzat: égtlen égő éjbe hajlat
gomoly emléke – gőze – altat

Égi állatövben

mint isten-szörnyek, vinnyogó sátáni szentek
palánk mögül – fennkölt harag – vicsorganak,
hja, mert vadon-kutyának, vándor ebnek
három bőszenje van – nem hamvatag –
egyik harag, másik ami
rejtély ~ ám meg se lepnek –

a harmadikról mit se tudni – dúvadak...
e léten túli lét ködárnyai
elvézró őszi bükkösökben,
hol orrukat megmártani
akarják, dú-dühödten

– fennkölt harag – vicsorganak...
kutyának, vándor ebnek
szentháromsága illat – égbe röppen –
kószálnak fönn egy állatövben

Zalaszántótól Bazsiba

dűlőutak fölött az éj hasalja póre,
Csobánc felől már szürkület, opálüveg
borul mezőre, búzaszentelőre,
csavargó tart az esti sűrűnek,
vele alél – vagy támolyog? –
a tájék három óre:

rapittyán Rezi vár, meg Tátika, Sümeg...
litániások mennek – dallamok –
állelujáznak égi tisztán,
de ki tehetne túl gyalog
a trillázó pacsirtán,

már szürkület, opálüveg
a búzaszentelőre...
mondják, amott lakik Simon – az István –
megszállanék, egy szóra, Pistám

Kányakút

vad ég... holt lelkeinket mintha ide várnák,
sötétfehér hóföllegek örvénylenek,
tolonganak a szélben, mint a kányák,
sátánszemek vagy szellemek
gyülekszenek itt évekig:
prédák fölött a lármák

sarutlanul a sárvizekben dermeteg,
talán csak tükörképük kergetik?
szívszagatóan káricálnak,
széttépkedik – mindegy nekik –
akár kölyök, akár agg...

hóföllegek örvénylenek
a szélben, mint a kányák,
fordítva hátat rég halott határnak,
a kányakútra inni járnak

